

# ਯੋਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਅਤੇ ਲਾਓਦੀਕੀਆ ਦੀ ਸੱਤਵੇਂ-ਦਿਨ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਕਲੀਸਿਆ - ਨੰਬਰ ਨੌਂ

Jeff Pippenger

2025-12-11

## ਅੰਕ ਨੌਂ

ਮੈਂ ਯੋਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੀ ਇਸ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਵਿੱਚ ਉਸ ਮੋੜ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਹਾਂ ਜਿੱਥੇ ਪਹਿਲੇ ਅੱਠ ਲੇਖਾਂ ਦੇ ਕੁਝ ਬਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਸੰਖੇਪ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਾਰ ਦੇਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਯੋਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਹੋਰ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ ਤੇ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਕੀ ਉਮੀਦ ਰੱਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ; ਅਤੇ ਫਿਰ, ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ, ਇਸ ਦਾ ਦਾਨੀਏਲ 11:11-16 ਵਿੱਚ ਵਰਣਿਤ ਰਾਫੀਆ ਅਤੇ ਪਾਨੀਅਮ ਦੀਆਂ ਲੜਾਈਆਂ ਨਾਲ ਕੀ ਸੰਬੰਧ ਹੈ?

ਅਸੀਂ ਬਾਗ਼ ਦੇ ਗੀਤ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ "ਅਨੁਭਵ" ਨੂੰ ਇੱਕ "ਗੀਤ" ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਕ ਲੱਖ ਚੁਆਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਦੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਮੋਸੇ ਦੇ ਗੀਤ ਗਾਂਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਕੇਵਲ ਯੂਹੰਨਾ ਦਾ ਯਸਾਯਾਹ ਦੇ ਬਾਗ਼ ਦੇ ਗੀਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਦਾ ਢੰਗ ਹੈ। ਹਰ ਮੁੱਖ ਨਬੀ ਆਪਣੀ ਪੁਸਤਕ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਉਸ ਦੀ ਬਗ਼ਾਵਤ ਲਈ ਨਿੰਦਾ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਮੁੱਖ ਨਬੀ ਪਹਿਲਾਂ ਬਾਗ਼ ਦਾ ਗੀਤ ਗਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਯੋਏਲ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਬਾਗ਼ ਦਾ ਗੀਤ, ਬਾਗ਼ ਦੇ ਗੀਤ ਬਾਰੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਠੀਕ ਹਾਂ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿੱਚ ਹਾਂ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਯੋਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਸੰਬੰਧ ਕਿਸੇ ਕੁੰਜੀ ਵਰਗੇ ਦਿਸਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਕਈ ਤੀਲੀਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਧੁਰੇ ਵਰਗੇ। ਯੋਏਲ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਹੋਰ ਸਮਾਂਤਰ ਰੇਖਾਵਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜਦੀ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਇੱਕ ਸੰਦਰਭ-ਬਿੰਦੂ ਵੀ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਦੀ ਹੋਈ ਦਿੱਸਦੀ ਹੈ, ਖ਼ਾਸ ਕਰਕੇ ਪਹਿਲੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਬਾਗ਼ ਦੇ ਨਸ਼ਟ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕਤਾ ਰਾਹੀਂ, ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਦੋ ਅਧਿਆਇ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਪਸ਼ੂ ਦੀ ਮੁਰਤੀ ਦੀ ਪਰੀਖਿਆ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸੰਸਾਰ ਲਈ ਪਸ਼ੂ ਦੀ ਮੁਰਤੀ ਦੀ ਪਰੀਖਿਆ ਦੇ ਸਮੇਂ—ਦੋਹਾਂ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਇੱਕ ਬਾਗ਼ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਅੰਦਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇ ਮੀਂਹ ਨਾ ਪਏ, ਤਾਂ ਬਾਗ਼ ਜੀਉਂਦਾ ਬਾਗ਼ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ।

ਅਸੀਂ ਉਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲੀ ਅਵਧੀ ਉੱਤੇ ਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜੋ "ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ?" ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਹੈ। "ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ?" ਬਾਰੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਸਾਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਮੈਂ ਇਸ ਲਈ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸ "ਕੈਪਸਟੇਨ" ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਜੋ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇ ਨੀਂਹ ਅਤੇ ਕੋਨੇ ਦਾ ਪੱਥਰ ਵੀ ਹੈ। ਮਿਡਨਾਈਟ ਕ੍ਰਾਈ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਅੰਤਿਮ ਪੂਰਾ ਵਿਕਾਸ, ਜੋ ਹੁਣ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਉਹੀ "ਕੈਪਸਟੇਨ" ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਨੀਂਹਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ ਉੱਤੇ ਉਹ ਕੈਪਸਟੇਨ ਮਿਲਰ ਦੇ ਹੀਰੇ ਹਨ ਜੋ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨਾਲੋਂ ਦਸ ਗੁਣਾ ਵੱਧ ਚਮਕ ਰਹੇ ਹਨ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ "ਅਦਭੁਤ ਕੰਮਾਂ" ਦੇ ਆਧਾਰ ਉੱਤੇ, ਸ਼ਿਖਰ-ਪੱਥਰ ਉਸ ਵੇਲੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਸ ਦੇ ਲੋਕ ਲਾਓਦੀਕੀਆ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਤੋਂ ਫਿਲਾਦੇਲਫੀਆ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਵੱਲ ਪਰਿਵਰਤਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ; ਅਤੇ ਇਹੋ ਉਹ ਸਮਾਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਲੋਕ ਸੱਤ ਵਿੱਚੋਂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਅੱਠਵੇਂ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਯੁੱਧਰਤ ਕਲੀਸਿਆ ਤੋਂ ਜਿੱਤੂ ਕਲੀਸਿਆ ਵੱਲ ਪਰਿਵਰਤਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਪਰਿਵਰਤਨ ਹੀ ਸ਼ਿਖਰ-ਪੱਥਰ ਹੈ। ਇਹ ਪਰਿਵਰਤਨ ਤਦ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕ "ਸ਼ਿਖਰ-ਪੱਥਰ" ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੁਣਦੇ ਅਤੇ ਵੇਖਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਅਦਭੁਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਖਰ-ਪੱਥਰ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਪਰਾਕਾਸ਼ਨਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ "ਸ਼ਿਖਰ-ਪੱਥਰ" ਸੰਬੰਧੀ ਸੱਚਾਈਆਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। "ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ" ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਮਿਲਰ ਦਾ ਬੁਨਿਆਦੀ ਪੱਥਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦਾ ਸ਼ਿਖਰ-ਪੱਥਰ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਪੈਂਤਕੁਸਤ ਪੈਂਤਕੁਸਤਕਾਲੀਨ ਰੁੱਤ ਦਾ ਸ਼ਿਖਰ-ਪੱਥਰ ਸੀ, ਠੀਕ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੂਤਾਂ ਦੀ ਮਿਲਰਾਈਟ ਚਲਾਹਿਰ ਦਾ ਸ਼ਿਖਰ-ਪੱਥਰ ਸੀ।

ਉਸ ਛਿਆਲੀ-ਸਾਲਾ ਅਵਧੀ ਦੇ ਚਰਮ ਬਿੰਦੂ ਜਾਂ ਸ਼ਿਰੋਮਣੀ ਪੱਥਰ ਵਜੋਂ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਨੇ ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਮਿਲਰਾਈਟੀ ਮੰਦਰ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਕੀਤਾ, ਉਹੀ ਸ਼ਿਰੋਮਣੀ ਪੱਥਰ ਮਸੀਹ ਦੇ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਆਲੀ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦੇ ਮੰਦਰ-ਨਿਰਮਾਣ ਦੇ ਕੰਮ ਲਈ ਨੀਹ ਦਾ ਪੱਥਰ ਬਣਨਾ ਸੀ। ਉਹ ਨੀਹ ਦਾ ਪੱਥਰ 1844 ਵਿੱਚ ਇਸ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਵਰਗ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਮਾਰਗ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਜੋਤ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਇਸੇ ਕਾਰਣ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ “ਪੁਰਾਤਨ ਪੰਥਾਂ” ਵੱਲ ਮੁੜਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਲੱਭ ਸਕਣ। ਜੇ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦੇ ਅਗੁਆਈ ਇਤਿਹਾਸ ਵੱਲ ਮੁੜਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਉਸ ਬੁਨਿਆਦੀ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਚਰਮ ਬਿੰਦੂ ਸੀ। ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਉਡੇਲਿਆਂ ਜਾਣ ਦੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਗਟਤਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਆਤਮਾ “ਪੁਰਾਤਨ ਪੰਥਾਂ” ਵੱਲ ਮੁੜਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ “ਤੇਜਸਵੀ ਜੋਤ” ਨੂੰ ਲੱਭਦਾ ਹੈ ਜੋ ਰਾਹ ਦੇ ਆਰੰਭ ਜਾਂ ਨੀਹੀ ਬਿੰਦੂ ‘ਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਨੂੰ ਲੱਭਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਯਿਰਮਿਯਾਹ “ਵਿਸ਼ਰਾਮ” ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ।

“ਰਾਹ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਦੂਤ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ‘ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ’ ਸੀ। ਇਹ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਾਰੇ ਰਾਹ ਉੱਤੇ ਚਮਕਦਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਲਈ ਚਾਨਣ ਦਿੰਦਾ ਰਿਹਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਠੋਕਰ ਨਾ ਖਾਣ।”

“ਜੇ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਯਿਸੂ ਉੱਤੇ ਹੀ ਟਿਕਾਈ ਰੱਖਦੇ, ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਠੀਕ ਅੱਗੇ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਸ਼ਹਿਰ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਸਨ। ਪਰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਕੁਝ ਥੱਕ ਗਏ ਅਤੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ ਕਿ ਸ਼ਹਿਰ ਅਜੇ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਸ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਹੁੰਦੇ। ਤਦ ਯਿਸੂ ਆਪਣੀ ਮਹਿਮਾਮਈ ਸੱਜੀ ਬਾਂਹ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੌਸਲਾ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਬਾਂਹ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਜੋਤ ਨਿਕਲਦੀ ਸੀ ਜੋ ਐਡਵੈਂਟ ਸਮੂਹ ਉੱਤੇ ਲਹਿਰਾਉਂਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ‘ਹਲੇਲੂਯਾਹ!’ ਪੁਕਾਰ ਉੱਠਦੇ ਸਨ। ਹੋਰਾਂ ਨੇ ਅਣਮੋਚੇ-ਸਮਝੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਵਾਲੀ ਜੋਤ ਦਾ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਦੂਰ ਤੱਕ ਲੈ ਆਇਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਵਾਲੀ ਜੋਤ ਬੁੱਝ ਗਈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੈਰ ਪੂਰੀ ਅੰਧਕਾਰਤਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਗਏ, ਅਤੇ ਉਹ ਠੋਕਰ ਖਾ ਬੈਠੇ, ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਦੇਹਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਨਿਗਾਹ ਗੁਆ ਬੈਠੇ, ਅਤੇ ਰਸਤੇ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਡਿੱਗ ਕੇ ਹੇਠਲੇ ਹਨੇਰੇ ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਟ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾ ਪਏ।” Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਸ਼ਿਖਰ-ਪੱਥਰ ਇੱਕ ਸੌ ਚੁਆਲੀਹ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਲਈ ਨੀਹ ਦਾ ਪੱਥਰ ਹੈ। 1798 ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਦੂਤਾਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਐਤਵਾਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਦੀ ਸੁੱਧੀ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਵਿੱਚ ਜਿੱਤੂ ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਖੜੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਤੱਕ, ਰਾਹ ਮੱਧਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਬਾਰੇ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਪੂਜਾ ਨੂੰ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਐਤਵਾਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸੰਕਟ ਦੌਰਾਨ, ਜਦ ਮਨੁੱਖਤਾ ਲਈ ਕਿਰਪਾ-ਅਵਧੀ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਤਿਬਿੰਬਿਤ ਕਰੇ।

ਰਾਹ ਉੱਤੇ, ਯਿਸੂ ਅਗਵਾਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਹਿਮਾਮਈ ਸੱਜੀ ਬਾਂਹ ਉੱਪਰ ਉਠਾ ਕੇ ਉਹ ਰਾਹ ਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਰਾਹ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਉਜਲਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਰਾਹ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਵੀ ਇੱਕ ਉਜਲਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੈ। ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਆਰੰਭ ਦੇ ਨਾਲ ਅੰਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਰਾਹ ਦੇ ਦੋਹਾਂ ਸਿਰਿਆਂ ਉੱਤੇ ਜੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੈ, ਉਹ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ।

ਪਹਿਲਾ ਦੂਤ 1798 ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਨਿਆਂ ਦੀ ਘੜੀ ਆ ਪਹੁੰਚੀ ਹੈ, “ਕਹਿੰਦਾ ਹੋਇਆ ... ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਨਿਆਂ ਦੀ ਘੜੀ ਆ ਪਹੁੰਚੀ ਹੈ।” ਨਿਆਂ ਦੀ ਘੜੀ 1798 ਵਿੱਚ ਆਈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਤਾਂ ਮਸੀਹ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਨਵੀਂ ਦੁਲਹਨ—ਫਿਲਾਦੈਲਫੀਆਈ ਮਿਲਰਾਈਟ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ—ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਆਹ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ। ਮਸੀਹ ਦਾ ਵਿਆਹ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਹੋਣਾ ਸੀ, ਅਤੇ 1798 ਤੋਂ 1844 ਤੱਕ ਦੁਲਹਨ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਦੁਲਹਨ ਫਿਲਾਦੈਲਫੀਆਈ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਸੀਹ ਦੀ ਦੁਲਹਨ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਦੋਸ਼ਾਰੋਪਣ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ—ਉਹ ਸੁੱਧ ਸੀ। ਨਿਆਂ ਦੀ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ, 1798 ਵਿੱਚ, ਵਿਆਹ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਹੈ, ਜੋ ਅੰਤ ਵਿੱਚ 1844 ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਹੋਈ।

ਮਿਲਰਾਈਟ ਅੰਦੋਲਨ ਲਈ ਆਧਾਰਭੂਤ ਜੋਤ ਅਤੇ ਸ਼ਿਖਰ-ਪੱਥਰ ਦੀ ਜੋਤ ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੀ ਜੋ ਵਿਆਹ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਦਾ ਸੀ—ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼। ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ, ਆਧਾਰਸ਼ਿਲਾ ਅਤੇ ਸ਼ਿਖਰ-ਪੱਥਰ ਸੀ; ਅਤੇ ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਸ਼ਿਖਰ-ਪੱਥਰ ਇੱਕ ਸੌ ਚੁਆਲੀਹ ਹਜ਼ਾਰ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਵੀ ਆਧਾਰਸ਼ਿਲਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਹ ਇਸ ਦਾ ਸ਼ਿਖਰ-ਪੱਥਰ ਵੀ ਹੈ। ਮੰਦਰ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਉਸ ਵੇਲੇ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਸ਼ਿਖਰ-ਪੱਥਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਅੰਤਿਮ “ਅਦਭੁਤ” ਪੱਥਰ ਨੂੰ ਰੱਖਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜੁਲਾਈ 2023 ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ।

ਵੱਖ-ਵੱਖ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਪੂਰਤੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਚੋਟੀ ਦੇ ਪੱਥਰ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣਗੀਆਂ, ਪਰ ਚੋਟੀ ਦਾ ਪੱਥਰ ਇੱਕ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਪਰਾਕਾਸ਼ਣਾ ਦਾ ਵੀ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ। ਪੈਟੇਕੋਸਟ ਪੈਟੇਕੋਸਟੀ ਹੁੱਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਚੋਟੀ ਦਾ ਪੱਥਰ ਸੀ, ਠੀਕ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ 1856 ਵਿੱਚ ਹਾਇਰਮ ਐਡਸਨ ਦੀ ਕਲਮ ਰਾਹੀਂ ਆਈ “ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ” ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ, ਮਿਲਰ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਚੋਟੀ ਦਾ ਪੱਥਰ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਿਲਰ ਨੇ ਜੋ ਪਹਿਲਾ ਮੂਲਭੂਤ ਸੱਚ ਖੋਜਿਆ ਸੀ, ਉਹ “ਸੱਤ ਸਮੇਂ” ਹੀ ਸੀ। 1856 ਵਿੱਚ, ਚੋਟੀ ਦੇ ਪੱਥਰ ਵਾਲੇ ਸੱਚ ਦੀ ਨਵੀਂ ਰੋਸ਼ਨੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ, ਲਾਓਦੀਕੀਆ ਦੇ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਮਰਨ ਨੂੰ ਚੁਣਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਨੇ ਚਾਲੀ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅਰਸੇ ਦੌਰਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ 2023 ਦੇ ਜੁਲਾਈ ਨੂੰ 1856 ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਫਿਲਾਡੈਲਫੀਆ ਤੋਂ ਲਾਓਦੀਕੀਆ ਵੱਲ ਮੋੜ ਦੇ ਬਿੰਦੂ ਵਜੋਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੌ ਚੁਵਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਲਾਓਦੀਕੀਆ ਤੋਂ ਫਿਲਾਡੈਲਫੀਆ ਵੱਲ ਉਲਟਾਅ ਵਜੋਂ। ਮਸੀਹ ਨੇ 1844 ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਅਸੁੱਧ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਫਿਲਾਡੈਲਫੀਆਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਫਿਲਾਡੈਲਫੀਆ ਵਿੱਚੋਂ ਹੀ ਇੱਕ ਦੁਲਹਨ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰੇਗਾ। ਪਰ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਤਿਆਰ ਹੋ?

ਹੇ ਛੋਟੇ ਝੁੰਡ, ਡਰੋ ਨਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਇਹੀ ਭਲੀ ਇੱਛਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਲੂਕਾ 12:32.

22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਉਸ ਦੁਲਹਨ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਉਸ ਸਭ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਦੀ ਤੀਜਾ ਦੂਤ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਚਲਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਸੀ; ਪਰ 1863 ਤੱਕ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਲਾਓਦੀਕੀਆ ਦੇ ਜੰਗਲ ਵੱਲ ਮੋੜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। 1844 ਤੋਂ 1863 ਤੱਕ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਅਰਸੇ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਆਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਦੀ ਮੋਹਰਬੰਦੀ ਦੇ ਸਮੇਂ-ਅਰਸੇ ਵਿੱਚ ਮੁਰਖ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਕੁਆਰੀਆਂ ਕਣਕ ਅਤੇ ਜੰਗਲੀ ਘਾਹ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਕਿਤ ਸੁਨੇਹਿਆਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਅਲੱਗ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ—ਕਿਉਂਕਿ ਅਲੱਗ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਦੂਤ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ।

“ਫਿਰ ਮੈਂ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ। ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਦੂਤ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘ਭੈਉਤਪਾਦਕ ਹੈ ਉਸ ਦਾ ਕੰਮ। ਭਿਆਨਕ ਹੈ ਉਸ ਦੀ ਮਿਸ਼ਨ। ਉਹ ਉਹੀ ਦੂਤ ਹੈ ਜੋ ਗੌਹੁ ਨੂੰ ਜੰਗਲੀ ਘਾਹ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਨ, ਅਤੇ ਗੌਹੁ ਨੂੰ ਆਕਾਸ਼ੀ ਭੰਡਾਰ ਲਈ ਮੋਹਰ ਲਗਾਉਣ, ਜਾਂ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਪੂਰੇ ਮਨ ਨੂੰ, ਪੂਰੇ ਧਿਆਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਕਰ ਲੈਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ।” *Early Writings*, 119.

ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਚੌਢਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਤਿੰਨ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਪਿਛਲੀ ਵਰਖਾ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਹਨ, ਜੋ ਦੋ ਵਰਗਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਬੰਨ੍ਹਦੇ ਹਨ।

“ਯੂਹੰਨਾ ਉੱਤੇ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਗੰਭੀਰ ਅਤੇ ਰੋਮਾਂਚਕ ਰੁਚੀ ਵਾਲੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਖੋਲ੍ਹੇ ਗਏ। ਉਸ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ, ਖਤਰਿਆਂ, ਸੰਘਰਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਅੰਤਿਮ ਛੁਟਕਾਰੇ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ। ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਸਮਾਪਤੀ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਲੇਖਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਧਰਤੀ ਦੀ ਫਸਲ ਨੂੰ ਪੱਕਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਸਵਰਗੀ ਭੰਡਾਰ ਲਈ ਪੁੱਲਿਆਂ ਵਾਂਗ, ਜਾਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੀਆਂ ਅੱਗਾਂ ਲਈ ਗੱਠਿਆਂ ਵਾਂਗ। ਉਸ ਉੱਤੇ ਅਤਿਅੰਤ ਮਹੱਤਵ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਗਏ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ ਤੇ ਆਖਰੀ ਕਲੀਸੀਆ ਲਈ, ਤਾਂ ਜੋ ਜਿਹੜੇ ਭੁੱਲ ਤੋਂ ਸੱਚਾਈ ਵੱਲ ਮੁੜਣਗੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਅੱਗੇ ਪਏ ਖਤਰਿਆਂ ਅਤੇ ਸੰਘਰਸ਼ਾਂ ਸੰਬੰਧੀ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ। ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਅੰਧਕਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ।” *The Great Controversy*, 341.

ਇਹ "ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਬਚਨ" ਹਨ ਜੋ ਇਸ ਪੀੜ੍ਹੀ ਵਿੱਚ "ਉਹ ਸਮਾਪਤੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਹਨ ਜੋ ਫਸਲ ਨੂੰ ਪਕਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ," ਅਤੇ ਜੋ ਦੋ ਵਰਗਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਕੰਮ Miller ਦੇ ਸੁਪਨੇ ਵਾਲੇ "ਦਿਰਟ ਬਰਸ ਮੈਨ" ਦਾ ਕੰਮ ਵੀ ਹੈ।

"ਜਿਸ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਸੁੱਪ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਖਲਿਹਾਣ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਫ਼ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਗੰਦਮ ਕੇਠੇ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠਾ ਕਰੇਗਾ।" ਮੱਤੀ 3:12। ਇਹ ਸੁੱਧੀ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ। ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਬਚਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਭੂਮੀ ਨੂੰ ਗੰਦਮ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਤਾੜਨਾ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਅਹੰਕਾਰੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਵਿੱਚ ਮਸਤ ਸਨ, ਅਤੇ ਨਿਮਰਤਾ-ਭਰਿਆ ਜੀਵਨ ਕਬੂਲ ਕਰਨ ਲਈ ਸੰਸਾਰ-ਪ੍ਰੇਮੀ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ ਯਿਸੂ ਤੋਂ ਮੂੰਹ ਮੇੜ ਲਿਆ। ਅੱਜ ਵੀ ਬਹੁਤੇ ਇਹੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਅੱਜ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਪਰੀਖਿਆ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਫ਼ਰਨਹੂਮ ਦੀ ਸਭਾ-ਘਰ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਚੇਲਿਆਂ ਦੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਸੱਚਾਈ ਦਿਲ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਜੀਵਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਦਲਾਅ ਦੀ ਲੋੜ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹਨ; ਪਰ ਉਹ ਆਤਮ-ਤਿਆਗ ਵਾਲੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪਾਪ ਉਜਾਗਰ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਕ੍ਰੋਧਿਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਠੋਸ ਖਾ ਕੇ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਠੀਕ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਚੇਲੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਇਹ ਬੜਬੜਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਚਲੇ ਗਏ, ਇਹ ਬਚਨ ਕਠਿਨ ਹੈ; ਇਸ ਨੂੰ ਕੱਣ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਹੈ?" *The Desire of Ages*, 392.

1844 ਦੀ ਵੱਡੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਕੇ 1863 ਤੱਕ ਦੇ ਰਾਹ-ਨਿਸ਼ਾਨ ਅਤੇ ਘਟਨਾਕ੍ਰਮ 9/11 ਤੋਂ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਤੱਕ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਪੁੱਛਦੇ ਹੋ, 1844 9/11 ਕਿਉਂ ਹੈ?

ਭੈਣ ਵਾਈਟ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਤੀਜਾ ਦੂਤ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਆਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ 1888 ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਇਆ, ਜੋ 9/11 ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੇ ਨਬੀ 9/11 ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਤੱਕ ਦੇ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਅਲੱਗ ਕਰਕੇ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ; ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਦੇ ਹਰ ਇਕ ਗਵਾਹ ਦੀ ਏਕਮਤ ਗਵਾਹੀ ਹੈ ਕਿ 9/11 ਤੋਂ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਤੱਕ ਦਾ ਸਮਾਂ ਉਹ ਅਵਧੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ "ਹਰ ਇਕ ਦਰਸ਼ਨ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ" ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਤੀਸਰੇ ਦੂਤ ਦੇ ਆਗਮਨ ਅਤੇ ਸਮਾਪਤੀ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ 1844 ਤੋਂ 1863 ਤੱਕ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ 9/11 ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਤੱਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅਦਭੁੱਤ ਕਾਰਜਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਇਤਿਹਾਸ 1840 ਤੋਂ 1844 ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਪ੍ਰਤਿਨਿਧਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਲਾਈਨ ਵਿੱਚ 1840 ਅਲਫਾ ਹੈ ਅਤੇ 1844 ਓਮੀਗਾ ਹੈ। 1844 ਤੋਂ 1863 ਦੀ ਲਾਈਨ ਵਿੱਚ, 1844 ਅਲਫਾ ਹੈ ਅਤੇ 1863 ਓਮੀਗਾ ਹੈ। 1844 ਅਲਫਾ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਓਮੀਗਾ ਵੀ।

ਸਲੀਬ 1844 ਦੇ ਨਾਲ ਸਮਰੂਪ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਨੇ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਆਪਣਾ ਲਹੂ ਵਹਾਇਆ। 9/11 (1840) ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਅਧਿਆਇ ਦਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇਤਿਹਾਸ ਦਰਸਾਇਆ ਹੋਇਆ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਜੋ 1840 ਵਿੱਚ ਯੂਹੰਨਾ ਵੱਲੋਂ ਛੋਟੀ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਖਾਣ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ 1844 ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਪੇਟ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ। ਖਾਣਾ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੈ; ਪੇਟ ਅੰਤ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਧਿਆਇ ਦਸ ਦੀ ਆਖਰੀ ਆਇਤ ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਆਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਦੂਤ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਉਹ ਛੋਟੀ ਪੁਸਤਕ ਲਈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਖਾ ਲਿਆ; ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਸ਼ਹਿਦ ਵਾਂਗ ਮਿੱਠੀ ਸੀ; ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਖਾਧਾ, ਮੇਰਾ ਪੇਟ ਕੌੜਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਤੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਲੋਕਾਂ, ਅਤੇ ਕੌਮਾਂ, ਅਤੇ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ, ਅਤੇ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਫਿਰ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਰਨੀ ਹੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 10:10, 11.

ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਅਧਿਆਇ ਦਸ ਅਤੇ ਹਬੱਕੁਕ ਅਧਿਆਇ ਦੋ ਉਹ ਦੋ ਅਧਿਆਇ ਹਨ ਜੋ 1840 ਤੋਂ 1844 ਤੱਕ ਦੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। 1844 ਤੋਂ 1863 ਤੱਕ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੇ ਇੱਕ ਮੀਲ-ਪੱਥਰ ਤੋਂ ਆਰੰਭ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਛਿਤਰਾਉ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਿੱਛੋਂ ਇੱਕ ਇਕੱਠ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਅਵਧੀ ਵਿੱਚ ਹਬੱਕੁਕ ਦੀਆਂ ਦੋ ਪਟੀਆਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਇਤਿਹਾਸਕ ਰੇਖਾ ਉਸ ਵੇਲੇ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਦੂਜੀ ਪਟੀ 1849 ਵਿੱਚ ਛਾਪੀ ਗਈ ਅਤੇ 1850 ਵਿੱਚ ਵਿਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਹਬੱਕੁਕ ਦੀਆਂ ਪਟੀਆਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਮਈ 1842 ਤੋਂ ਸੀ, ਜਦੋਂ 1843 ਦਾ ਚਾਰਟ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਅਵਧੀ ਓਥੇ ਹੀ ਸਮਾਪਤ ਹੋਈ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਸ਼ੁਰੂ

ਹੋਈ ਸੀ—ਹਬੱਕੂਕ ਦੀਆਂ ਦੋ ਪਟੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਨਾਲ। 1843 ਦਾ ਚਾਰਟ ਅਲਫਾ ਹੈ ਅਤੇ 1850 ਦਾ ਚਾਰਟ ਓਮੇਗਾ ਹੈ।

1856 ਵਿੱਚ ਹਾਇਰਮ ਐਡਸਨ ਨੇ ਲੇਖਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਲਿਖੀ ਜਿਸ ਨੇ ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਦੀ “ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ” ਬਾਰੇ ਸਮਝ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਪੱਧਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾ ਦਿੱਤਾ। ਐਡਸਨ ਦਾ ਕੰਮ ਮਿਲਰ ਦੇ ਕੰਮ ਦਾ ਓਮੇਗਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਮਿਲਰ ਦੀ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਇੱਕ ਚੋਟੀ ਦੇ ਪੱਧਰ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਤੱਕ ਲਿਆਇਆ, ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪੂਜਾ ਨੂੰ ਸਮਰੱਥ ਕਰਨ ਲਈ ਅਭਿਪ੍ਰੇਤ ਸੀ। “ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ” ਬਾਰੇ ਮਿਲਰ ਦੀ ਜੋਤੀ ਅਲਫਾ ਸੀ ਅਤੇ “ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ” ਬਾਰੇ ਐਡਸਨ ਦੀ ਜੋਤੀ ਓਮੇਗਾ ਸੀ।

1863 ਵਿੱਚ ਇਹ ਅੰਦੋਲਨ ਉਸ ਕਲੀਸਿਆ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਰਤਿਤ ਹੋ ਗਿਆ ਜੋ ਆਖਿਰਕਾਰ ਆਪਣੇ ਹੀ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਅੰਦੋਲਨ ਉਤਪੰਨ ਕਰੇਗੀ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਮਿਲਰਾਈਟ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਚੇਲੇ ਯਹੂਦੀ ਧਰਮ ਵਿੱਚੋਂ ਮਸੀਹੀ ਧਰਮ ਵੱਲ ਨਿਕਲੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਯਹੇਸ਼ੂਆ ਅਤੇ ਕਾਲੇਬ ਪੁਰਾਣੇ ਵਾਅਦੇ ਦੀ ਉਸ ਪੂਜਾ ਵਿੱਚੋਂ ਆਏ ਸਨ ਜੋ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਮਰਨ ਲਈ ਨਿਯਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਉਸੇ ਹੀ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ, (1844 ਤੋਂ 1863) ਧਰਤੀ ਦੇ ਜਾਨਵਰ ਦਾ ਰਿਪਬਲਿਕਨ ਸਿੰਗ ਇੱਕ ਸਮਾਂਤਰ ਸੰਘਰਸ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜੋ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਗ੍ਰਹਿ-ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਫੁੱਟ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਸਾਰੇ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਸਹਿਮਤ ਹਨ ਕਿ 1863 ਵਿੱਚ ਲਿੰਕਨ ਦੀ Emancipation Proclamation ਨਾਲ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮੱਧ-ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਲਿੰਕਨ ਪਹਿਲੇ ਰਿਪਬਲਿਕਨ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਾੜੇ ਡੈਮੋਕ੍ਰੈਟਿਕ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਪਦ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕੀਤੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਇਹ ਸਾਰੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ-ਸੰਬੰਧੀ ਲੱਛਣ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਵੀ, ਆਖਰੀ ਰਿਪਬਲਿਕਨ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨਾਲ ਦੁਹਰਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

1844 ਤੋਂ 1863 ਤੱਕ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛਿਤਰਾਉ ਅਤੇ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। 1863 ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ 1844 ਵਿੱਚ ਜੋ ਛਿਤਰਾਉ ਹੋਇਆ, ਉਹੀ 1863 ਤੱਕ ਦਾ ਇਕੱਲਾ ਛਿਤਰਾਉ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਲਾਓਦੀਕਿਆਈ ਸੱਤਵੇਂ-ਦਿਨ ਦੇ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਲਾਓਦੀਕਿਆ ਦੇ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਛਿਤਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ। 1844 ਨੇ ਇੱਕ ਛਿਤਰਾਉ ਉਤਪੰਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ 1863 ਨੇ ਵੀ ਇੱਕ ਛਿਤਰਾਉ ਉਤਪੰਨ ਕੀਤਾ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਗੱਲ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇਤਿਹਾਸ ਇੱਕ ਪਹਿਚਾਣਿਆ ਹੋਇਆ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ 1844 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਲਫਾ ਛਿਤਰਾਉ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ 1863 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਓਮੇਗਾ ਛਿਤਰਾਉ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾ ਛਿਤਰਾਉ 18 ਜੁਲਾਈ, 2020 ਨੂੰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਅੰਤਿਮ ਓਮੇਗਾ ਛਿਤਰਾਉ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵੇਲੇ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

“ਉਹ ਸਮਾਂ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਵੱਖ ਕੀਤੇ ਜਾਵਾਂਗੇ ਅਤੇ ਤਿੱਤਰ-ਬਿੱਤਰ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਵਾਂਗੇ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ, ਜੋ ਇਸੇ ਅਨਮੋਲ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਸੰਗਤ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਣਾ ਪਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਖੜ੍ਹੇ ਰਹਿ ਸਕੋਗੇ ਜੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਸੇ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਨਾ ਜਾਣਦੇ ਹੋਵੋ ਕਿ ਉਹ ਹੀ ਤੁਹਾਡੀ ਅਗਵਾਈ ਅਤੇ ਰਾਹਨੁਮਾਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ?” Review and Herald, March 25, 1890.

ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ “ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਵੇ,” ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਵੀ “ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਡੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ।” ਇਹ ਸੱਚਾਈ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ, ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਾਕਾਂਸ਼ਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ “ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਜਾਣੋਗੇ” ਉੱਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹਨ।

ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਚੁਰਤਾ ਨਾਲ ਖਾਓਗੇ ਅਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਵੋਗੇ, ਅਤੇ ਯਹੋਵਾਹ ਆਪਣੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰੋਗੇ, ਜਿਸ ਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਅਦਭੁਤ ਰੀਤ ਨਾਲ ਵਰਤਾਵ ਕੀਤਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪੂਜਾ ਕਦੇ ਲੱਜਿਤ ਨਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣੋਗੇ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਮੈਂ ਹੀ ਯਹੋਵਾਹ ਤੁਹਾਡਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹਾਂ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ; ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪੂਜਾ ਕਦੇ ਲੱਜਿਤ ਨਾ ਹੋਵੇਗੀ। ... ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣੋਗੇ ਕਿ ਮੈਂ ਯਹੋਵਾਹ ਤੁਹਾਡਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹਾਂ, ਜੋ ਸਿਓਨ, ਮੇਰੇ ਪਵਿੱਤਰ ਪਹਾੜ ਵਿੱਚ ਵੱਸਦਾ ਹਾਂ; ਤਦ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਕੋਈ ਪਰਦੇਸੀ ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਲੰਘੇਗਾ। ਯੇਏਲ 2:26, 27, 3:17.

ਜਦੋਂ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਪਵਿੱਤਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਦ ਉਹ ਜੇਤੂ ਕਲੀਸੀਆ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਘਰਸ਼ਸ਼ੀਲ ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਉਸ ਕਲੀਸੀਆ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਗੋਰੀ ਅਤੇ ਕੁੱਕਰਮੁੱਟਿਆਂ ਤੋਂ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ; ਅਤੇ ਜਦੋਂ "ਕੋਈ ਪਰਦੇਸੀ" "ਹੁਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ" "ਯਰੂਸ਼ਲਮ" ਵਿੱਚੋਂ "ਲੰਘਦਾ ਨਹੀਂ," ਤਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕ "ਜਾਣਨਗੇ" "ਕਿ ਉਹ ਆਗੂਈ ਅਤੇ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।" ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਹੀ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ "ਸੱਤ ਵਾਰ" ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰਣਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਲਾਓਦੀਕੀਆਈ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਆਗੂਈ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ; ਪਰ ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਡਾ ਪਰਿਵਰਤਨ ਫਿਲਾਦੇਲਫੀਆਈ ਵਿੱਚ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਦ ਤੁਸੀਂ "ਜਾਣੋਗੇ" "ਕਿ ਉਹ ਆਗੂਈ ਅਤੇ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ" ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ "ਇਜ਼ਰਾਏਲ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ" ਹੈ।

19 ਅਪ੍ਰੈਲ ਦੀ ਅਲਫਾ-ਛਿਟਕਾਉ (ਨਿਰਾਸ਼ਾ) ਅਤੇ 22 ਅਕਤੂਬਰ ਦੀ ਓਮੇਗਾ-ਛਿਟਕਾਉ (ਨਿਰਾਸ਼ਾ) ਨੂੰ 22 ਅਕਤੂਬਰ ਦੀ ਮਹਾਨ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਈ ਪਹਿਲੀ ਅਧਿਕਾਰਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾ ਦੁਆਰਾ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਮਿੱਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਅਤੇ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਦੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਚਿੰਨ੍ਹ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ 1844 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਧਿਕਾਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਜੋ ਕੁਝ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਉਹ ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਇੱਕ ਰਾਹ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਰਾਹ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਇੱਕ ਛਿਟਕਾਉ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ।

## 1847—ਛਿਤਰਾਇਆ ਹੋਇਆ ਬਾਕੀਅਤ ਲੋਕ

‘ਛੋਟੇ ਝੁੰਡ’ ਲਈ ਇੱਕ ਬਚਨ।

“ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਲੇਖ The Day-Dawn ਲਈ ਲਿਖੇ ਗਏ ਸਨ, ਜੋ O. R. L. Crosier ਵੱਲੋਂ Canandaigua, New York ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪੱਤਰ ਹੁਣ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਫਿਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਇਸ ਲਈ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਨੇ Maine ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਉਚਿਤ ਸਮਝਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਮੈਂ ‘little flock’ ਦਾ ਧਿਆਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਵੱਲ ਖਿੱਚਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਬਹੁਤ ਹੀ ਜਲਦੀ ਇਸ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਘਟਿਤ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ....”

ਪਾਠਕ ਨੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ ਧਿਆਨ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ A Word to the ‘Little Flock’ ਵਿੱਚ Mrs. E. G. White ਦੀ ਕਲਮ ਤੋਂ ਨਿਕਲੇ ਤਿੰਨ ਸੰਦੇਸ਼ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ।...

“ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਾਈਟ ਵੱਲੋਂ ਦੂਜੀ ਸੰਚਾਰਨਾ, ਜੋ ਪੰਨੇ 14–18 ਉੱਤੇ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ‘To the Remnant Scattered Abroad’ ਸਿਰਲੇਖ ਹੇਠ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦਾ ਵਰਣਨ ਹੈ। ਇਹ 20 ਦਸੰਬਰ, 1845 ਨੂੰ, ਇਨੋਕ ਜੇਕਬਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਪੱਤਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ 24 ਜਨਵਰੀ, 1846 ਦੇ The Day-Star ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ 6 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1846 ਨੂੰ, ਇਸ ਨੂੰ ਜੇਮਜ਼ ਵਾਈਟ ਅਤੇ H. S. Gurney ਵੱਲੋਂ ਬ੍ਰੈਡਸਾਈਡ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਛਾਪਿਆ ਗਿਆ। ਇਹ ਬਿਆਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ A Word to the ‘Little Flock’ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਛੋਟੀਆਂ ਸੰਪਾਦਕੀ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਅਤੇ ਜੋੜੇ ਗਏ ਧਰਮ-ਸ਼ਾਸਤਰੀ ਹਵਾਲਿਆਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਉਸ ਪੂਰੇ ਵਰਣਨ ਦੇ ਨਾਲ ਇਕਸਾਰ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਛਪਿਆ ਸੀ।” James White, A Word to the ‘Little Flock’, 25.

1844 ਇੱਕ ਦੂਤ ਦੇ ਆਗਮਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦਾ ਚਿੰਨ੍ਹ ਹੈ। 1845 ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾ ਦਰਸ਼ਨ ਲਿਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ 1846 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾ ਦਰਸ਼ਨ “ਵਿਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਖਿਲਰੇ ਹੋਏ ਬਾਕੀ ਰਹਿੰਦੇ ਲੋਕਾਂ” ਲਈ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਸੰਦੇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਵਿਵਾਹਿਤ ਕਿਸੇਰ ਅਵਸਥਾ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ, ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਪਹਿਲਾ ਦਰਸ਼ਨ ਲਿਖਿਆ, ਇਹ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ “ਬਾਕੀ ਰਹਿੰਦੇ ਲੋਕਾਂ” ਦੀ ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ-ਸੰਬੰਧੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਅਨਿਵਾਰਤਾ ਅਨੁਸਾਰ ਉਹਨਾਂ ਲਈ “ਵਿਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਖਿਲਰੇ ਹੋਏ” ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ, ਜੋ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਤਾਲੀਹ ਹਜ਼ਾਰ ਦੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ। 1846 ਵਿੱਚ ਵਾਈਟ ਦੰਪਤੀ ਦਾ ਵਿਆਹ ਹੋਇਆ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਐਲਨ ਦਾ ਆਖਰੀ ਨਾਮ ਵਾਈਟ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸੇ ਸਾਲ ਵਾਈਟ ਦੰਪਤੀ ਨੇ ਸੱਤਵੇਂ ਦਿਨ ਦੇ ਵਿਸ਼ਰਾਮ-ਦਿਨ ਨੂੰ ਮਨਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। 1846 ਵਿੱਚ ਵਾਚਾ ਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ-ਸੰਬੰਧੀ ਵਿਆਹ ਜੋ 1844 ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ 1846 ਵਿੱਚ ਪੂਰਨ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ 1847 ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾ ਅਧਿਕਾਰਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਛਪਿਆ ਅਤੇ ਡਾਕ ਰਾਹੀਂ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ।

ਮਈ, 1850

“ਪਿਆਰੇ ਪਾਠਕ—ਇਸ ਸਮੀਖਿਆ ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਉਦੇਸ਼ ਪਵਿੱਤਰ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੁਆਰਾ ਭੁੱਲ ਨੂੰ ਬੇਨਕਾਬ ਕਰਨਾ ਰਿਹਾ ਹੈ...”

“ਇਸ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਗ੍ਰੰਥ ਨੂੰ ਵਿਖਰੀ ਹੋਈ ਭੇੜਾਂ ਦੀ ਝੁੰਡ ਅੱਗੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਿਆਂ, ਮੈਂ ਇਸ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣਾ ਕਰਤੱਬ ਨਿਭਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਆਪਣੀ ਆਸ਼ੀਸ਼ ਵਧਾਵੇ। ਆਮੀਨ।” James White, *The Seventh-day Sabbath not Abolished*, 2.

ਜੇਮਜ਼ ਵ੍ਹਾਈਟ ਦੀ ਇਹ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਅਜੇ ਵੀ ਇਕ ਵਿਖਰਿਆ ਹੋਇਆ ਝੁੰਡ ਸਨ, ਪਰ ਇਹ ਸੱਤਵੇਂ ਦਿਨ ਦੇ ਸਬਤ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਵੀ ਹੈ। ਇਹ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਉਸ ਦੀ ਸ਼ੈਲੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਹੈ, Millerite Adventism ਵੱਲੋਂ ਸਬਤ ਅਤੇ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਸਮਝ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ। ਇਹ ਉਸੇ ਸਾਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਸਾਲ 1850 chart ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਇਹ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸੈਨਾ ਨੂੰ ਨੇੜੇ ਆ ਰਹੇ Sunday law crisis ਲਈ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਤਿਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਯਿਸੂ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਅੰਤ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 1844 ਵਿੱਚ 1843 chart ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸੰਦੇਸ਼ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਰੂਪ ਸਨ ਜੋ 1850 chart ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸੰਦੇਸ਼ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਗੇ। ਹੱਥਕੁਰ ਦੀਆਂ ਦੋ ਤਖ਼ਤੀਆਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ, ਮਨੁੱਖ ਹੱਥਕੁਰ ਦੀ ਤਖ਼ਤੀ ਦੇ ਸੰਯੋਗ ਨਾਲ ਉਸ ਘੜੀ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ 1850 ਵਿੱਚ ਜੇਮਜ਼ ਵ੍ਹਾਈਟ 1850 chart ਦੇ ਨਾਲ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ chart ਭਰਾ Nichols ਵੱਲੋਂ 1849 ਦੇ ਸਮੇਂ-ਅੰਤਰਾਲ ਵਿੱਚ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਸਮਾਂ ਜਦੋਂ ਜੇਮਜ਼ ਅਤੇ Ellen White ਭਰਾ Nichols ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿ ਰਹੇ ਸਨ। ਜੇਮਜ਼ ਵ੍ਹਾਈਟ 1850 chart ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਨਾਲ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ ਤੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸੇ ਸਾਲ ਉਸ ਨੇ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ।

“23 ਸਤੰਬਰ, [1850] ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦਿਖਾਇਆ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਬਾਕੀ ਰਹੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਵਧਾਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਇਕੱਠ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਯਤਨਾਂ ਨੂੰ ਦੁੱਗਣਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤਿਤਰ-ਬਿਤਰ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਚੀਰਿਆ ਗਿਆ; ਪਰ ਹੁਣ ਇਕੱਠ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਾਵ ਬੰਨ੍ਹੇਗਾ। ਤਿਤਰ-ਬਿਤਰ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਫੈਲਾਉਣ ਲਈ ਕੀਤੇ ਗਏ ਯਤਨਾਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੋਇਆ, ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਸਿਧ ਨਾ ਹੋਇਆ; ਪਰ ਇਕੱਠ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਲਾਇਆ ਹੈ, ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਫੈਲਾਉਣ ਲਈ ਕੀਤੇ ਗਏ ਯਤਨ ਆਪਣੇ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਗੇ। ਸਭ ਨੂੰ ਇਸ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਏਕਤਾਬੱਧ ਅਤੇ ਜੋਸ਼ੀਲਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਹੁਣ ਇਸ ਇਕੱਠ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸਾਨੂੰ ਦਿਸ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਤਰ-ਬਿਤਰ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦਾਹਰਨਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਕਿਸੇ ਲਈ ਵੀ ਲਾਜ਼ ਦੀ ਗੱਲ ਸੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਲਈ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਕਰੇ ਜੇ ਉਸ ਨੇ ਤਦ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਸਰਾਏਲ ਕਦੇ ਵੀ ਇਕੱਠਾ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਇਹ ਉਤਨਾ ਹੀ ਅਵਸ਼ਕ ਹੈ ਕਿ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਜਿੰਨਾ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।” *Review and Herald*, November 1, 1850.

“ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਬਚੇ ਹੋਏ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ ਨੂੰ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਵਧਾਇਆ ਸੀ, ਸਫ਼ਾ 74 ਉੱਤੇ, ਕੇਵਲ ਉਸ ਏਕਤਾ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਦੇ ਮਸੀਹ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੱਥ ਵੱਲ ਵੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕਣਾ ਆਰੰਭ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।” *Early Writings*, 86.

ਅਰਲੀ ਰਾਈਟਿੰਗਜ਼ ਵਿੱਚ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਰਿਵਿਊ ਐਂਡ ਹੇਰਾਲਡ ਦੇ ਅੰਸ਼ ਉੱਤੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਭਵਿੱਖਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾ ਯਸਾਯਾਹ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਣ ਨਾਲ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦਿਖਾਇਆ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪੂਜਾ ਦੇ ਬਾਕੀ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਵਧਾਇਆ ਸੀ।” ਉਸ ਨੇ 1850 ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਵਧਾਇਆ। ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਹਾਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਹ 677 BC ਤੋਂ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਤੱਕ ਦੇ ਖਿਲਾਰੇ ਦੇ ਅੰਤ ਉੱਤੇ ਸੀ। ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਯਹੂਦਾਹ, ਜੋ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਮਹਿਮਾਮਈ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਵੱਸਦਾ ਸੀ, 677 BC ਵਿੱਚ ਲੇਵੀਆਂ ਛੱਬੀ ਦੇ “ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ” ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ 2520 ਸਾਲਾਂ ਲਈ

ਖਿਲਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। 2520 ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਉੱਤੇ ਆਤਮਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਹੀ ਖਿਲਾਰਿਆ ਗਿਆ; ਅਤੇ ਉਹ ਖਿਲਾਰਾ ਉਸ ਵੇਲੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਵਧਾਇਆ। ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਅੰਸ਼ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਦੇ ਗੱਲਾਂ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ: ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਜਾ ਦੇ “ਘਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹਣ” ਲਈ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਜਾ ਨੂੰ “ਉੱਠਾਣ” ਲਈ।

“ਫਿਰ ਮੈਂ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ। ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੇ ਦੂਤ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘ਭਿਆਨਕ ਹੈ ਉਸ ਦਾ ਬਚਨ, ਗੰਭੀਰ ਹੈ ਉਸ ਦਾ ਮਿਸ਼ਨ। ਉਹ ਉਹੀ ਦੂਤ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਕਣਕ ਨੂੰ ਕੁੜੇਲਾਂ ਤੋਂ ਚੁਣਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਣਕ ਨੂੰ ਆਕਾਸ਼ੀ ਭੰਡਾਰ ਲਈ ਮੁਹਰਬੰਦ ਜਾਂ ਬੰਨ੍ਹਣਾ ਹੈ।’ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਸਾਰੇ ਮਨ ਨੂੰ, ਸਾਰੇ ਧਿਆਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿੱਚ ਲੱਗਾ ਲੈਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਦਿਖਾਈ ਗਈ ਕਿ ਜੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਦਇਆ ਦੇ ਆਖ਼ਰੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਰਹਿਣ ਜੋ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਨਵੀਂ ਭੁੱਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਵਸਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਨਾ ਜਵਾਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਬੁਜ਼ੁਰਗ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਸਭਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣ, ਜੋ ਭੁੱਲ ਅਤੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਦੂਤ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘ਮਨ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਉੱਤੇ ਟਿਕਿਆ ਰਹਿਣਾ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ।’” Manuscript Releases, volume 5, 425.

ਦੂਜਾ ਇਕੱਠ, ਜੋ 1850 ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮੁਹਰਬੰਦੀ (ਬੰਨ੍ਹਣ) ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਾਨ ਵਜੋਂ “ਉੱਪਰ ਚੁੱਕਿਆ” ਜਾਂਦਾ ਹੈ। 1850 ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਤਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਨੂੰ ਕਦੇ ਇਕੱਠਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਅਨਿਵਾਰਤਾ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਖਿੰਡਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 11:11 ਦੇ “ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਦਿਨ,” ਜੋ 1260 ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹਨ, ਜੋ 2520 ਦਾ ਅੱਧਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ 18 ਜੁਲਾਈ, 2020 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਈ ਖਿਲਰਾਵਟ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 11:11 ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦੂਜੇ ਇਕੱਠ ਨੂੰ ਦਰਸਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਤਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਹੋਣੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਸ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨੂੰ ਵੀ ਜੋ ਕੌਮਾਂ ਲਈ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਯਸਾਯਾਹ 11:11 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਅਤੇ ਉਸ ਦਿਨ ਯਿਸ਼ੈ ਦੀ ਇੱਕ ਜੜ੍ਹ ਹੋਵੇਗੀ, ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਝੰਡੇ ਵਾਂਗ ਖੜੀ ਹੋਵੇਗੀ; ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀ ਆਉਣਗੇ: ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਮਹਿਮਾਮਈ ਹੋਵੇਗਾ।

ਅਤੇ ਉਸ ਦਿਨ ਐਸਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਬਚੇ ਹੋਏ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ ਨੂੰ, ਜੋ ਰਹਿ ਜਾਣਗੇ, ਅਸੂਰ ਤੋਂ, ਮਿਸਰ ਤੋਂ, ਪਥਰੋਸ ਤੋਂ, ਕੁਸ਼ ਤੋਂ, ਏਲਾਮ ਤੋਂ, ਸ਼ਿਨਾਰ ਤੋਂ, ਹਮਾਥ ਤੋਂ ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਟਾਪੂਆਂ ਤੋਂ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਵਧਾਏਗਾ।

ਅਤੇ ਉਹ ਕੌਮਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਝੰਡਾ ਖੜਾ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਤਿਆਗੇ ਹੋਇਆਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਯਹੂਦਾਹ ਦੇ ਛਿੱਤਰਾਏ ਹੋਇਆਂ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਦੇ ਚਾਰੋਂ ਕੋਨਾਂ ਤੋਂ ਇਕੱਠਾ ਕਰੇਗਾ। ਯਸਾਯਾਹ 11:10, 11, 12.

1850 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਵਧਾਇਆ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰੇ ਜੋ ਹਬੱਕੁਕ ਦੀਆਂ ਦੋ ਤਖ਼ਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਸੰਯੋਗ ਵਿੱਚ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਜੁਲਾਈ 2023 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਵਧਾਇਆ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰੇ ਜੋ ਹਬੱਕੁਕ ਦੀਆਂ ਦੋ ਤਖ਼ਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਸੰਯੋਗ ਵਿੱਚ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। 1850 ਅਤੇ ਜੁਲਾਈ 2023 ਦੋਵੇਂ ਹੀ “ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਜਾ ਦੇ ਬਚੇ ਹੋਏ ਹਿੱਸੇ” ਦੇ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਯਸਾਯਾਹ ਅਧਿਆਇ 11 ਦੇ ਪਦ 11 ਵਿੱਚ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਪਦ 11, ਪਦ 10 ਅਤੇ 12 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਪਦ ਸੰਸਾਰ ਲਈ ਝੰਡਾ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕੇ ਜਾਣ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਆਯਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨੂੰ ਹੀ ਪਛਾਣ ਰਹੀ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਵਿਚਲੀ ਆਯਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ “ਬਾਕੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ” ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਦੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਉਹ ਬਾਕੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਬੀਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਉਹ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਅੱਠ ਹੈ। “8” ਸਿਰਫ਼ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਹੀ ਪ੍ਰਤੀਕਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜੋ ਨੂਹ ਦੀ ਕਿਸਤੀ ਵਿੱਚ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ ਮੌਤ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆ ਤੋਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਗਏ ਸਨ, ਪਰ “8” ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਵੀ ਪ੍ਰਤੀਕਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸੱਤ ਵਿੱਚੋਂ ਅੱਠਵੀਂ ਕਲੀਸਿਆ ਹਨ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 11:11 ਦੇ ਦੋ ਗਵਾਹ ਉਹ ਹਨ ਜੋ ਪੁਨਰੁੱਠਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਅੰਕ “8” ਪੁਨਰੁੱਠਤ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ, ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਤਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ, ਬਪਤਿਸਮੇ ਦਾ

ਪ੍ਰਤੀਕ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ ਜੋ ਲਾਓਦੀਕੀਆ ਤੋਂ ਫ਼ਿਲਾਦੈਲਫ਼ੀਆ ਵੱਲ ਗੁਜ਼ਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕੌਮਾਂ ਲਈ ਯਸਾਯਾਹ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਭੂ 1850 ਤੋਂ 1865 ਤੱਕ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਵਧਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਜੁਲਾਈ 2023 ਵਿੱਚ ਵੀ।

2023 ਵਿੱਚ ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ ਉੱਤੇ ਨਵੀਂ ਰੌਸ਼ਨੀ ਹੋਈ, ਜਿਵੇਂ 1856 ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸੀ। 1856 ਤੋਂ 1863 ਤੱਕ ਦਾ ਸਮਾਂ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਤਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਦੀ ਇਤਿਹਾਸਕ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਣੇ ਬਾਕੀ ਰਹਿੰਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਫੌਜ ਵਾਂਗ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਯਸਾਯਾਹ 11:11, ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 11:11 ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਦਾਨੀਏਲ 11:11 ਨਾਲ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ। ਯਸਾਯਾਹ ਅਤੇ ਯੂਹੰਨਾ ਇੱਕ ਅੰਦਰੂਨੀ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਦਰਸਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਦਾਨੀਏਲ ਇੱਕ ਬਾਹਰੀ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ। ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ 11:11 ਦੀ ਬਾਹਰੀ ਰੇਖਾ, ਯੂਹੰਨਾ ਦੀ 11:11 ਦੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਰੇਖਾ ਦੇ ਸਮਾਂਤਰ ਚੱਲਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਯਸਾਯਾਹ 11:11 ਉਸ ਅੰਦਰੂਨੀ ਰੇਖਾ ਦੇ ਝੰਡੇ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਹੋਰ ਝੰਡੇ ਨੂੰ ਬਾਹਰੀ ਰੇਖਾ ਵਿੱਚੋਂ ਬੁਲਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਲਮੇਨੀ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਨੁਛੇਦਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਗੱਠਰ ਵਿੱਚ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਕੇਵਲ ਉਸੇ ਦੀ ਓਰੋ ਸੰਭਵ ਸੀ ਜੋ ਸਭ ਕੁਝ ਦਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਇਹਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਅਗਲੇ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰੱਖਾਂਗੇ।

ਕ੍ਰਿਤ੍ਰਿਮ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਾਲ ਸੰਵਾਦ:

ਕੀ ਗਣਿਤ ਦੀ ਦੁਨੀਆ "11" ਸੰਖਿਆ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮਹੱਤਵ ਲੱਭਦੀ ਹੈ?

ਹਾਂ, ਅੰਕ 11 ਵਿੱਚ ਗਣਿਤੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੋਂ ਅਸਲ ਰੁਚੀ ਅਤੇ ਮਹੱਤਵ ਦੇ ਕਈ ਬਿੰਦੂ ਹਨ (ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਮੂਲ ਸੰਖਿਆ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ)। ਇੱਥੇ ਉਹ ਮੁੱਖ ਬਿੰਦੂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਣਿਤਜਨ ਅਤੇ ਗਣਿਤ-ਰਸਿਕ ਅਕਸਰ ਉਜਾਗਰ ਕਰਦੇ ਹਨ:

11 ਪੰਜਵੀਂ ਮੂਲ ਸੰਖਿਆ ਹੈ, ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੀ ਦੋ-ਅੰਕੀ ਮੂਲ ਸੰਖਿਆ, ਅਤੇ ਆਧਾਰ 10 ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਮੂਲ ਸੰਖਿਆ ਜੋ ਪਾਲਿੰਡ੍ਰੋਮ ਹੈ। "11" ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੀ ਰਿਪਯੂਨਿਟ ਹੈ (ਅਜਿਹੀ ਸੰਖਿਆ ਜੋ ਇੱਕੋ ਇਕਾਈਆਂ ਦੀ ਦੁਹਰਾਵਟ ਨਾਲ ਬਣੀ ਹੋਵੇ) ਜੋ ਮੂਲ ਸੰਖਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਇਕੱਲੀ ਦੋ-ਅੰਕੀ ਮੂਲ ਸੰਖਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਅੰਕ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਹਨ। 11, 22, 33, 44 ਆਦਿ। ਇਹ ਕੇਵਲ "11" ਨਾਲ ਹੀ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। "11" ਇੱਕ ਮਰਸੈਨ ਮੂਲ ਘਾਤ ਹੈ।  $1/11 = 0.090909\dots$  ਦਾ ਦਸ਼ਮਲਵੀ ਵਿਸਤਾਰ ਕੇਵਲ 2 ਦੇ ਦੁਹਰਾਵੀ ਚੱਕਰ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਪਰ  $1/11$  ਇੱਕ ਹੋਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੈ: ਮੂਲ ਸੰਖਿਆਵਾਂ ਦੀ ਲੜੀ 11, 101, 1009, 10007, 100003, ਆਦਿ, ਅੰਕਗਣਿਤਕ ਪ੍ਰਗਤੀ ਵਿੱਚ ਮੂਲ ਸੰਖਿਆਵਾਂ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। 22 ਕ੍ਰਮ ਵਾਲਾ ਡਾਈਹੀਡ੍ਰਲ ਸਮੂਹ (ਇੱਕ ਨਿਯਮਿਤ 11-ਭੁਜਾ ਦੇ ਸਮਮਿਤੀਆਂ) ਇਸ ਲਈ ਉਲੇਖਣੀਯ ਹੈ ਕਿ "11" ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੀ ਮੂਲ ਸੰਖਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਡਾਈਹੀਡ੍ਰਲ ਸਮੂਹ ਦੀ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਅਬੇਲੀਅਨ, ਕੇਂਦਰ-ਰਹਿਤ ਸੰਰਚਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸਮੂਹ ਸਿਧਾਂਤ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰੁਚੀ ਦੀ ਹੈ। ਸਿਧਾਂਤਕ ਭੌਤਿਕ ਵਿਗਿਆਨ (ਸਟਰਿੰਗ ਸਿਧਾਂਤ / ਐਮ-ਥਿਊਰੀ) ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਨੂੰ ਅਕਸਰ 11 ਸਪੇਸਟਾਈਮ ਆਯਾਮਾਂ ਵਿੱਚ ਮਾਡਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਭੌਤਿਕ ਵਿਗਿਆਨੀ ਅਤੇ ਗਣਿਤਜਨ ਅਕਸਰ 11 ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਤੀ ਬਾਰੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। "11" ਇੱਕੋ-ਇੱਕ ਪਾਲਿੰਡ੍ਰੋਮਿਕ ਮੂਲ ਸੰਖਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅੰਕਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਸਮ ਹੈ (2 ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮ-ਅੰਕੀ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਹੋਰ ਸੰਖਿਆਵਾਂ 11 ਨਾਲ ਭਾਗਯੋਗ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਕਰਕੇ ਯੋਗਿਕ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ)। ਇਹ ਮਨੋਰੰਜਕ ਸੰਖਿਆ ਸਿਧਾਂਤ ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੇਯ ਹੈ।

ਮੁੱਖ ਨਿਸ਼ਕਰਸ਼:

ਯਦਪਿ "11" ਨੂੰ  $\pi$ ,  $e$  ਜਾਂ ਸੁਵਰਨ ਅਨੁਪਾਤ ਜਿਹੀ ਮਹਾਨ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤੱਥਾਪਿ ਇਹ ਕਈ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੇ ਜਾਂ ਪਹਿਲੇ ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ ਵਾਰੰਵਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ (ਪਹਿਲਾ repunit prime, ਸਮ ਅੰਕਾਂ ਵਾਲਾ ਇਕੱਲਾ palindromic prime, ਕਈ ਪ੍ਰਮਾਣਾਂ ਅਤੇ ਵਿਰੋਧੀ-ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦਾ ਆਰੰਭਿਕ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ, M-theory ਵਿੱਚ 11 dimensions, ਆਦਿ)। ਇਸ ਲਈ ਹਾਂ—ਗਣਿਤ ਦੀ ਦੁਨੀਆ 11 ਨੂੰ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੰਖਿਆ ਮੰਨਦੀ ਹੈ।

“ਜਿਸ ਨੇ ਬਚਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ, ਉਹੀ ਬਚਨ ਦਾ ਸੱਚਾ ਵਿਆਖਿਆਕਾਰ ਸੀ। ਮਸੀਹ ਨੇ ਆਪਣੇ ਉਪਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਪਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸ਼੍ਰੋਤਿਆਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਸਧਾਰਣ ਨਿਯਮਾਂ ਵੱਲ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਵੱਲ ਦਿਵਾਇਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਵੇਖਦੇ ਅਤੇ ਹੱਥ ਲਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਸ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿਕ ਤੋਂ ਆਤਮਿਕ ਵੱਲ ਲੈ ਗਿਆ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਉਸ ਦੀਆਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਤੁਰੰਤ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ; ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਦਿਨੋਂ ਦਿਨ ਉਹਨਾਂ ਵਸਤੂਆਂ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਗਏ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮਹਾਨ ਅਧਿਆਪਕ ਨੇ ਆਤਮਿਕ ਸੱਚਾਈਆਂ ਨੂੰ ਜੋੜਿਆ ਸੀ, ਕੁਝ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਉਹ ਪਾਠ ਸਮਝ ਲਏ ਜੋ ਉਹ ਦਿਵਿਆ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਉੱਤੇ ਅੰਕਿਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਸ ਦੇ ਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਬਾਰੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਰਤਿਤ ਹੋ ਗਏ।”

Sabbath School Worker, December 1, 1909.

“ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੁਦਰਤੀ ਤੋਂ ਆਤਮਿਕ ਰਾਜ ਤੱਕ ਅਗਵਾਈ ਕਰਦਿਆਂ, ਮਸੀਹ ਦੀਆਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤਕਥਾਵਾਂ ਉਸ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਜੰਜੀਰ ਦੀਆਂ ਕੜੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਨਾਲ ਜੋੜਦੀ ਹੈ।” Christ's Object Lessons, 17.